

Hồi 6

(Thiếu tửa)

(Thiếu một đoạn)

...

người bạn mà hấn có đó là ai ?

Thổ địa công:

- Hung thủ.

Lỗ Tiểu Phúc:

- ô !

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Hấn đã bị hung thủ mua chuộc làm thủ hạ, lần đó hấn cải danh thành Đô

...

(Thiếu một đoạn)

...

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Cho nên chúng ta cần phải nhanh chóng tìm được Kim Húc, nếu không tính mạng của Nhạc Hạc khó mà bảo toàn.

Lỗ Tiểu Phúc:

Chỉ cần hấn không đến Ngũ lão phong, tạm thời sẽ không.. Ừa ! ở đây có đường trái đá.

Đường trái đá chỉ rộng ba thước, mọc nhiều cỏ dại, đi thẳng vào một cánh rừng.

Thổ địa công Phòng Vũ dừng bước nhìn con đường trái đá, gật đầu:

- Chắc là đây rồi !

Lỗ Tiểu Phúc nhìn theo con đường trái đá đến tận cánh rừng, khẽ hỏi:

- Ngôi sơn thần miếu đó chắc ở trong rừng ?

Thổ địa công lại gật đầu, ra dấu im lặng, rồi nhẹ nhàng bước vào con đường trái đá.

Lỗ Tiểu Phúc đi theo sau.

Hai sư đồ trong chớp mắt đã vào cánh rừng, tuy lúc này trời đã âm u, nhưng vừa vào trong rừng đã thấy một ngôi miếu hoang.

Ngôi miếu hoang này được xây dựa vách núi do bị bỏ hoang nhiều năm, nghiêng sang một bên, chỉ cần một cơn gió mạnh cũng đủ quật ngã nó.

Thổ địa công Phòng Vũ dừng bước nói với Lỗ Tiểu Phúc:

- Người lên bọc ra phía sau miếu, đề phòng hấn thoát thân từ ngõ đó !

Lỗ Tiểu Phúc gật đầu nhẹ nhàng cất bước đi.

Thổ địa công Phòng Vũ chờ một lát đoán biết rằng Lỗ Tiểu Phúc đã đến phía sau miếu liền phóng mình hơn năm trượng đến trước cửa miếu.

Trong miếu rất yên lặng hình như chẳng có ai.

Thổ địa công Phòng Vũ lắng nghe giây lát không thấy động tịnh gì, liền nhíu mày lẩm bẩm:

- Hừ, chẳng lẽ tên Hắc diện yêu đồng dám gạt ta ?

Thì ra công lực của lão rất thâm hậu, trong vòng ba trượng có thể nghe rất rõ ràng nhịp thở của con người, bây giờ lão nghe rõ được trong miếu chẳng có ai, nên lẩm bẩm chữ mắng, rồi bước vào trong miếu.

Trong miếu vừa dơ vừa lộn xộn, tượng sơn thần đã tan nát từ lâu.

Nhưng lạ một điều giữa miếu đường lại có một cỗ quan tài !

Cỗ quan tài đã bắt đầu mục nát, hình như được đào từ dưới đất lên được đặt ở giữa miếu đường, giống như một người chết đang nằm yên ở đó. Thổ địa công ngạc nhiên đến trước cỗ quan tài nghiêng mình lắng nghe một hồi lại đưa tay đẩy nhẹ, rồi lên tiếng gọi:

- Tiểu mao đầu người vào đây !

Lỗ Tiểu Phúc từ cửa sau bước vào, thần sắc cũng ngạc nhiên khi gặp cỗ quan tài, hỏi:

- Kim Húc không ở đây à ?

Thổ địa công:

- Ừ !

Lỗ Tiểu Phúc nhìn cổ quan tài:

- Sao lại có cổ quan tài ở đây?

Thổ địa công:

- Ai mà biết!

Lỗ Tiểu Phúc:

- Ở ngôi sơn thần miếu này không thể có cổ quan tài.

Thổ địa công:

- Đúng vậy ?

Lỗ Tiểu Phúc:

- Có người chết nằm trong đó không?

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Sư phụ chưa mở ra xem.

Lỗ Tiểu Phúc:

- Hãy mở ra xem sao?

Thổ địa công:

- Được, người đến mở ra xem.

Dù sao tuổi của Lỗ Tiểu Phúc vẫn còn nhỏ, rất hoảng sợ khi đứng trước một người chết, nó sợ hãi lắc đầu:

- Thôi người chết có gì đâu mà xem !

Thổ địa công cười ha hả:

- Đồ vô dụng, cả người chết cũng không dám nhìn, sau này làm thế nào đi lại trên giang hồ.

Lỗ Tiểu Phúc:

- Không phải đệ tử không dám, mà là người chết rồi còn coi làm gì...

Thổ địa công cười:

- Biết đâu trong đó không có người chết.

Lỗ Tiểu Phúc nhún vai:

- Thì càng không cần coi.

Thổ địa công:

- Biết đâu trong đó có người còn sống.

Lỗ Tiểu Phúc ngạc nhiên:

- Người sống sao lại nằm trong quan tài?

Thổ địa công mỉm cười:

- Nằm ngủ trong quan tài thì thật là thoải mái, vừa êm ấm lại không sợ người khác đến quấy nhiễu.

Lỗ Tiểu Phúc phẫn chấn nói khẽ:

- Sư phụ nghĩ rằng hấn... đang nằm trong quan tài?

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Sư phụ không nghe thấy tiếng thở nhưng lúc nãy ta đẩy nhẹ một cái, thấy rất nặng.

Lỗ Tiểu Phúc:

- Vậy trong đó chắc chắn có một người đã chết.

Thổ địa công Phòng Vũ mỉm cười:

- Có thể nhưng cũng phải mở ra xem cho rõ ràng, người mở ra đi.

Lỗ Tiểu Phúc do dự một lát, cắn môi:

- Sư phụ nhất định buộc đệ tử mở ra sao ?

Thổ địa công gạt đầu:

- Không sai, đây là cơ hội tốt để tập luyện cho người gan dạ hơn.

Lỗ Tiểu Phúc:

- Người chết rồi thì rất hôi, sư phụ không sợ cái mùi hôi đó sao?

Thổ địa công:

- Không sợ !

Lỗ Tiểu Phúc không còn cách nào khước từ đành phải đến gần cổ quan tài đưa tay đẩy cái nắp.

Mới xê dịch được vài tấc nhìn thấy một đôi chân trong cổ quan tài liền hoảng sợ nhảy ra la lớn:

- Trời ơi, quả nhiên có người chết nằm trong đó.

Người đó mới chết không bao lâu, quần áo còn rất tươi tắn, cũng không phát ra mùi hôi.

Thổ địa công cười:

- Thế nào rồi?

Trái tim của Lỗ Tiểu Phúc đập bình bịch vừa chỉ cái xác nằm trong quan tài vừa nói:

- Sư phụ hãy xem, hấn... hấn... hấn...

Thổ địa công:

- Hấn thế nào?

Lỗ Tiểu Phúc:

- Hấn là một người chết...

Thổ địa công mắng:

- Đồ vô dụng, làm gì phải sợ đến như vậy, lúc đánh cờ với ta lại hung hăng quá vậy?

Lỗ Tiểu Phúc rụt rè nhìn thêm một lần nữa:

- Hấn không phát ra mùi hôi, chỉ sợ là cương thi.

Thổ địa công Phòng Vũ cầm thanh trúc trượng đẩy nắp quan tài lên, hơi biến sắc ngạc nhiên:

- Không lẽ chết thật à ?

Lỗ Tiểu Phúc không dám bước gần nữa, đứng ở ngoài xa mà hỏi:

- Sư phụ, hấn có phải là cương thi không?

Thổ địa công thận trọng:

- Không phải, người qua đây xem ?

Lỗ Tiểu Phúc vừa nghe được không phải là cương thi, liền gan dạ bước gần để xem xét chỉ thấy người chết nằm trong quan tài khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo đoan chính, tuy có một vết sẹo ở trên chân mày, giờ đây hai mắt lồi ra tướng mạo rất khó coi.

Lỗ Tiểu Phúc vừa thấy trên chân mày người chết có một vết sẹo, liền thất thanh:

- Sư phụ, hình như là sư huynh?

Thổ địa công Phòng Vũ gật đầu.

Lỗ Tiểu Phúc kính ngạc:

- Tại sao sư huynh lại chết

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Bị người ta giết chết !

Lỗ Tiểu Phúc càng kinh ngạc hơn:

- Chẳng lẽ lại là hung thủ ?

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Không sai, hấn bị hung thủ dùng nội công chân lực chấn động tâm mạch...

Lỗ Tiểu Phúc:

- Sát nhân diệt khẩu?

Thổ địa công lại gật đầu.

Lỗ Tiểu Phúc:

- Nhưng hung thủ làm thế nào mà biết chúng ta lại đến tìm sư huynh?

Thổ địa công Phòng Vũ lắc đầu.

Lỗ Tiểu Phúc:

- Cái chết của sư huynh hình như chưa quá hai ngày, vậy có thể chứng minh rằng hung thủ đã biết được chúng ta sẽ đến tìm sư huynh, nên đã đến trước chúng ta để hạ thủ.

Đột nhiên Thổ địa công lên tiếng:

- Hắc diện yêu đồng ?

Lỗ Tiểu Phúc:

- Thế nào?

Thổ địa công trầm giọng:

- Chắc chắn là Hắc diện yêu đồng thông báo với hung thủ. Hừ, sao sư phụ không nghĩ ra hấn cũng là một trong những bộ hạ của hung thủ.

Lỗ Tiểu Phúc:

- Nếu vậy chúng ta lập tức trở lại Hồ nha sơn, có lẽ còn kịp để bắt hấn.

Thổ địa công Phòng Vũ lắc đầu:

- Không kịp rồi.

Lỗ Tiểu Phúc giậm chân:

- Nếu biết như vậy chúng ta nên mang cả hấn đến đây để hấn không thể thông báo với hung thủ được.

Thổ địa công Phòng Vũ không trả lời, đưa tay lục soát mình của Kim Húc, nhưng chỉ lục được một ít bạc vụn, không thấy một vật gì có thể làm manh mối được, liền thở dài:

- Tên hung thủ này thật ranh ma !

Lỗ Tiểu Phúc:

- Sư phụ thường dạy đệ tử rằng những vật quý giá nên lặn vào trong lưng để đề phòng rơi rớt, sao không tìm trong lưng của hấn xem.

Nghe vậy Thổ địa công liền tháo sợi dây lưng của Kim Húc ra, quả nhiên phát hiện có một vật gì trong đó, liền xé sợi dây lưng ra lấy ra được một tờ giấy xếp ngay ngắn.

Mở tấm giấy ra, thì ra là một tấm ngân phiếu.

Một tấm ngân phiếu có thể lĩnh được năm ngàn lạng bạc tại Hưng Ký Tiền Trang ở thành Lạc Dương.

Thổ địa công Phòng Vũ nở một nụ cười:

- Hừ ! Đây có thể là thù lao của hung thủ đưa cho hấn, nhưng rất tiếc hấn không còn cơ hội để đi lãnh nữa.

Lỗ Tiểu Phúc mừng rỡ:

- Chúng ta có thể lần ra danh tánh của hung thủ từ tấm ngân phiếu này !

Thổ địa công:

- Không đơn giản như thế đâu.

Lỗ Tiểu Phúc:

- Hung thủ chắc chắn có gửi tiền tại Hưng Ký Tiền Trang ở thành Lạc Dương, nếu không Hưng Ký Tiền Trang sẽ không chi trả cho hấn tấm ngân phiếu này.

Thổ địa công:

- Không sai, nhưng hung thủ sẽ không dùng tên họ thật, nếu hấn dùng tên giả thì chúng ta không điều tra được gì cả !

Thổ địa công Phòng Vũ cất tấm ngân phiếu vào trong mình rồi xếp ngay ngắn thi thể của Kim Húc dậy nắp quan lại, thở dài:

- Tiểu mao đầu người hãy nhớ !

Lỗ Tiểu Phúc

- Việc gì?

Thổ địa công Phòng Vũ bằng một giọng nói nghiêm túc:

- Đây là kết quả của kẻ lâm đường lạc lối.

Lỗ Tiểu Phúc trang nghiêm:

- Sư phụ yên tâm, đệ tử sẽ không như vậy đâu.

Thổ địa công Phòng Vũ quay ra khỏi miếu:

- Đi chúng ta đến Ngũ lão hội xem sao...

o0o

Ngày mười lăm tháng mười một.

Ngày hôm nay, đối với những người khác là một ngày rất bình thường, nhưng đối với Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh lại là một ngày rất quan trọng.

Vì ngày hôm nay sẽ quyết định họ được sống hay phải chết.

Họ bị Ngũ lão hội giam giữ ở mật thất đã gần hai tháng, trong hai tháng đó Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công vẫn chưa xuất hiện, nhưng năm vị tân chưởng môn của ngũ đại phái vẫn có mặt đầy đủ ở Ngũ lão hội, ngay cả năm vị chấp hành võ sĩ được phái đến Bắc Nhạn Đãng Sơn cũng đã trở về cho nên năm vị phó hội chủ và năm vị tân chưởng môn đã nhất trí với nhau quyết định vào ngày mười lăm tháng mười một sẽ phán xử Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh.

Vì việc Ngũ lão bị giết hại là một việc chấn động thiên hạ, cho nên rất nhiều nhân vật của võ lâm đều muốn đến Ngũ lão hội để chứng kiến cuộc phán xử, nhưng để bảo đảm an toàn, Ngũ lão hội chỉ cho phép số ít cao nhân võ lâm vào dự, số còn lại đều bị khước từ dưới Ngũ lão phong.

Trong số ít những cao nhân võ lâm được vào dự cuộc phán xét có Thổ địa công Phòng Vũ.

Thực ra lão đến Ngũ lão hội đã hơn một tháng, đã gặp mặt Nhạc Hạc và kể cho hẳn nghe việc Kim Húc đã chết. Nhạc Hạc van xin lão mang hộ mẫu thân rời khỏi Ngũ lão hội, lão nhận lời và mang Từ thị trở về Nhạc Dương, mấy hôm trước trở lại Ngũ lão hội.

Trong tất cả mọi người ở đây chỉ một mình lão tin rằng Nhạc Hạc không phải là hung thủ đã giết hại Ngũ lão, nhưng lão không đủ khả năng để giải cứu Nhạc, Cảnh hai người, chỉ có thể lo lắng nóng ruột.

Khoảng giờ thìn Ngũ lão hội gõ trống ba lượt, chính thức tuyên bố mở cuộc phân xử, Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh được giải vào Ngũ lão hội sảnh.

Gian sảnh Ngũ lão hội này lớn gấp ba lần so với những đại sảnh bình thường khác, được bày trí rất tráng lệ đàng hoàng.

Phía đầu sảnh cố một chiếc bàn dài nguyên là chỗ ngồi của Ngũ lão, nhưng hôm nay ngồi trên đó là năm vị Phó hội chủ: Độc nhãn thần tăng, Thiên Hạc đạo nhân, Cửu Long lão nhân, Tam Bạch tiên sinh và Lãnh Diện Quan Âm.

Hai bên bàn dài đều có một dãy ghế ngồi dành riêng cho quan khách và những người đến dự. Lúc này có mặt Thiếu Lâm Chí Thiện thiền sư, Võ Đang Nhất Trần đạo trưởng, Huỳnh Sơn Cửu Tý Tẩu Liêu Bảo Tùng, Bạch Hạc Ma thiên tướng quân Từ Phạm, Thanh Liên Lục vô lão ni, năm vị Chưởng môn và một vài võ lâm cao nhân.

Xung quanh Ngũ lão hội sảnh mười mấy tên chấp hành võ sĩ dàn hàng ngang, đều oai vệ chững chạc như ngự lâm quân trong hoàng thành, làm mọi người trông thấy khiếp sợ.

Bây giờ Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đang đứng trước chiếc bàn dài chờ đợi sự phán xét của Ngũ lão hội.

Thì ra lúc Ngũ lão hội xử lý các vụ án đều do Ngũ lão luân lưu chủ trì, sau khi người chủ trì phán xử hoàn tất rồi mới đến Ngũ lão cùng nhau quyết định kẻ bị phán xử có tội hay không và xử bằng hình phạt gì, nếu trong Ngũ lão có ba người trở lên cho rằng kẻ bị phán xử vô tội, những người còn lại không được phản đối, đây là nguyên tắc được định ra lúc sáng lập Ngũ lão hội với mục đích đảm bảo sự công bằng.

Người chủ trì cuộc phán xử hôm nay là Độc nhãn thần tăng. Trong năm vị phó hội chủ lão là người kiên quyết nhất cho rằng Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đã sát hại Ngũ lão.

Hắn chờ mọi người đều an tọa:

- Chư vị, bản tăng tuyên bố bắt đầu cuộc phán xét. Hôm nay bốn hội sẽ phán xử Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh, tội danh của chúng là sát hại Ngũ lão của bốn hội.

Giọng nói thấp trầm mà chậm chạp lộ vẻ uy nghiêm vô cùng. Lão ngưng một lát, nói tiếp:

- Bây giờ bản đạo xin kể lại sự việc một lượt, sau đó tiến hành phán xử. Việc này xảy ra vào ngày mười sáu tháng tám năm nay, hôm đó, Ngũ lão nhận được một bức thư mời được ký tên bởi Thiên Ngoại Quái Tẩu Lỗ Ba Công, trong thư lão bảo rằng có việc cần thương lượng với Ngũ lão mời Ngũ lão vào ngày trùng cửu giá lâm quý bảo ở Bắc Nhạn Đãng Sơn để gặp mặt. Bức thư mời đó, bốn hội còn đang giữ chính là bức thư này.

Nói đến đây cầm một bức thư lên:

- Trong chư vị nếu có ai hoài nghi, có thể lên đây để kiểm duyệt.

Vài vị võ lâm cao nhân vẫn ngồi yên bất động.

Độc nhãn thần tăng thấy không ai lên tiếng, lão để bức thư xuống nói tiếp:

- Chư vị chắc đều biết Thiên Ngoại Quái Tẩu là một vị võ học đại tôn sư cho nên Ngũ lão khi nhận được thư mời, liền gạt bỏ mọi việc cùng nhau kéo đến quý bảo. Trong suy nghĩ của Ngũ lão, Thiên Ngoại Quái Tẩu chắc có việc quan trọng cần bàn bạc với họ nên nằm mơ cũng không thể ngờ rằng chuyến đi này lại đến quý môn quan.

Lão ngưng lại nhìn mọi người một lượt rồi tiếp:

- Ngày hai mươi ba tháng chín, năm cao thủ của bốn hội thường trú ở Trường An gồm Giác Nhiên hòa thượng, Xích Dương đạo nhân, Cửu hoàn đoạt mệnh Hạ Quang Vũ, Thiên Long Tiên Triển Nhạn và Bạch Ngọc Ni bổng nhiên đem một phụ nữ về đây, vị phụ nữ đó họ Từ tên Vân là vợ của Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực, mẹ của Nhạc Hạc. Thì ra họ đã nhận được mật báo rằng sư đồ của Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh đã sát hại Ngũ lão tại quý bảo và Nhạc Hạc cùng Cảnh Huệ Khanh đang ở Chung Nam Sơn chỗ của Thổ địa công Phòng lão thí chủ, vì kể đến mật báo kể rất rõ ràng nên bọn Giác Nhiên hòa thượng không dám không tin liền cùng đến Chung Nam Sơn, vừa đến thổ địa miếu, quả nhiên thấy Nhạc, Cảnh hai người đang nói chuyện với Phòng lão thí chủ, việc họ đang nói chính là cái chết của Ngũ lão, nên bọn Giác Nhiên hòa thượng liền mời Nhạc, Cảnh hai người đến bốn hội để giải thích rõ ràng nhưng Nhạc, Cảnh hai người không những không chịu mà còn ngang nhiên chống cự, ra tay giao đấu với bọn Giác Nhiên hòa thượng.

Lão liếc nhìn Thổ địa công rồi lạnh lùng tiếp:

- Có thể Phòng lão thí chủ chưa rõ sự tình nên ra tay giúp đỡ Nhạc, Cảnh hai người, bọn Giác Nhiên hòa thượng không đủ sức chống cự đành phải quay về Nhạc Dương, mời

Từ phu nhân đến bốn hội.

Tiếp theo lão kể lại việc Nhạc, Cảnh hai người đến Ngũ lão phong cứu Từ phu nhân và bị bắt:

- Bây giờ bản tăng kể cho chư vị nghe nguyên nhân giết hại Ngũ lão của Nhạc Hạc, theo lời hấn thì cách đây mười năm, trước ngày Trùng cử vài hôm, Kiểm Quân Tử Nhạc Nhất Thực nhận được vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" của Ngũ lão hội.

Bồng nhiên Nhạc Hạc lên tiếng:

- Sai rồi.

Hình như Độc nhãn thần tăng không thích người khác cắt ngang lời của hấn nên nhíu mày tiếp:

- Nhạc Hạc, người hãy chờ bản tăng kể xong, rồi mới biện hộ được không?

Nhạc Hạc:

- Ta không có ý cắt lời, nhưng thần tăng kể sót một việc quan trọng. Lúc đó chính Ngũ lão đã đến Tiên Hoa Thiên Khiếm, tiên phụ xuất hành chưa về, Ngũ lão liền giao vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" cho gia mẫu, việc này ta còn nhớ rất rõ ràng, chứ không phải Ngũ lão phái người đem "Ngũ lão lệnh tiễn" tới tậ xá.

Độc nhãn thần tăng lạnh lùng:

- Bản tăng có nói rằng Ngũ lão phái người đem "Ngũ lão lệnh tiễn" đến hay sao ?

Nhạc Hạc:

- Không, nhưng việc Ngũ lão đến tậ xá, không thể không nói đến.

Độc nhãn thần tăng ngưng một lát nói tiếp:

- Nghe nói vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" đó có chữ ký của Ngũ lão. Nội dung rằng Ngũ lão mời Nhạc đại hiệp đến quý bảo để bàn việc quan trọng, sau đó Nhạc đại hiệp đã đúng hẹn đến quý bảo.

Cảnh Huệ Khanh lên tiếng:

- Chờ một chút, thần tăng lại kể sót một việc.

Độc nhãn thần tăng không vui:

- Bần tăng kể sót điều gì ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Lúc Nhạc đại hiệp đến Bắc Nham Đãng Sơn vì không biết nơi tọa lạc của quỹ bảo có hỏi thăm, ta sau khi được ta chỉ điểm Nhạc đại hiệp mới tìm được quỹ bảo.

Độc nhãn thần tăng lạnh lùng:

- Việc này có quan trọng không?

Cảnh Huệ Khanh:

- Đương nhiên quan trọng vì ta là chứng nhân duy nhất mục kích Nhạc đại hiệp bị sát hại.

Độc nhãn thần tăng "hừ" một tiếng:

- Nghe nói sau khi Nhạc đại hiệp đến quỹ bảo quả nhiên Ngũ lão có mặt ở đó, tại phòng khách của quỹ bảo Ngũ lão đãi tiệc tiếp đón Nhạc đại hiệp sau đó Ngũ lão mới kể lại nguyên do mời Nhạc đại hiệp...

Lão kể rất rõ ràng việc gặp nạn của Nhạc Nhất Thực tại quỹ bảo.

Những điều lão vừa kể lại là theo lời khai của Nhạc Hạc và Cảnh Huệ Khanh. Lúc kể đến thi thể của Nhạc Nhất Thực bị thiêu đốt, Ngũ lão hoảng sợ vì gặp phải nữ quý, liền chỉ vào Cảnh Huệ Khanh:

- Nữ quý đó, vị Cảnh cô nương này khai rằng là chính nàng giả dạng, tại sao nàng làm như vậy bần tăng cũng theo lời khai của nàng tường thuật lại với chư vị...

Lão quay câu chuyện sang gia thế và người chị của Cảnh Huệ Khanh, sau khi kể xong, lão tiếp:

- Đây là việc riêng của nàng vì nàng chưa đầu cáo với bổn hội nên bổn hội không tiện xử lý. Bây giờ bổn hội bắt đầu thẩm vấn về việc Nhạc đại hiệp bị sát hại.

Lão ngược nhìn Nhạc Hạc:

- Nhạc Hạc ! Người khai rằng cách đây mười năm chính Ngũ lão đã đến Tiên Hoa Thiên Kiếm, vậy ngoài hai mẹ con người ra còn người thứ ba nhìn thấy không?

Nhạc Hạc:

- Không có !

Độc nhãn thần tăng:

- Người khai rằng cách đây mười năm chính Ngũ lão đã đến Tiên Hoa Thiên Kiếm, nhưng bốn hội có rất nhiều người có thể chứng minh Ngũ lão chưa hề cùng nhau rời khỏi Ngũ lão hội, điểm này người giải thích thế nào?

Nhạc Hạc:

- Nếu sự thật như vậy thì Ngũ lão mà mẹ con ta đã gặp có thể do bọn hung đồ giả dạng hoặc trong đó có vài người do hung đồ giả dạng.

Độc nhãn thần tăng:

- Bốn hội có bút ký làm bằng, khoảng tháng tám tháng chín mười năm trước đây, trong Ngũ lão hội có ba người trực nhật, ở bốn hội chỉ có Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và Huỳnh Sơn Bạch Đầu Ông trở về bốn phái xử lý việc riêng.

Nhạc Hạc:

- Vậy trong Ngũ lão ít ra có hai vị khả nghi, tức là Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn và Bạch Đầu Ông không hẳn là trở về bốn phái để xử lý việc riêng.

Độc nhãn thần tăng:

- Người khai rằng lúc Ngũ lão đến Tiên Hoa Thiên Kiếm có giao cho lệnh đường một vuông "Ngũ lão lệnh tiễn". Vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" đó đâu rồi?

Nhạc Hạc:

- Ta đã khai rằng vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" đó bị một kẻ có tên là Đông Phương Lượng lấy cắp, và tên Đông Phương Lượng ta đã điều tra ra là đồ đệ lúc trước của Phòng lão tiên bối, tên thật là Kim Húc.

Độc nhãn thần tăng quay sang Thổ địa công Phòng Vũ hỏi:

- Xin hỏi Phòng lão thí chủ thí chủ có thừa nhận tên Đông Phương Lượng chính là lệnh đồ Kim Húc không?

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Vì hấn quá hư đồn, cách nay vài năm ta đã đoạn tuyệt tình nghĩa thầy trò với hấn rồi.

Độc nhãn thần tăng:

- Hiện giờ hấn ở đâu ?

Thổ địa công Phòng Vũ mỉm cười:

- Lúc lão đến đây vào tháng trước, đã kể rõ với thần tăng về việc hấn bị giết, hôm nay lại phải kể lại một lần nữa hay sao?

Độc nhãn thần tăng gật đầu:

- Đúng vậy, hôm nay là cuộc thẩm vấn chính thức, phải kể lại mọi việc rõ ràng.

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Như vậy ta sẽ kể lại một lần nữa, lão biết hấn đang ẩn náu tại một ngôi sơn thần miếu ở Cửu Cung Sơn từ miệng của Hấn diện yêu đồng. Nhưng khi lão đến đó thì phát hiện hấn đã bị giết và thi thể được để trong một cỗ quan tài hình như là bị hung thủ giết để diệt khẩu.

Độc nhãn thần tăng:

- Có tìm được vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" trong mình hấn không ?

Thổ địa công Phòng Vũ lắc đầu:

- Không có, hung thủ vì sợ hấn khai ra mọi việc nên mới giết hấn, đâu dễ dàng để sót lại vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" đó.

Độc nhãn thần tăng nhìn Nhạc Hạc chậm rãi nói:

- Nhạc Hạc, trước khi bốn hội thu thập đầy đủ chứng cứ để tìm ra hung thủ đã giết Kim Húc thì không thể dựa vào những lời suy đoán, để xác định hấn chết dưới thủ đoạn sát nhân diệt khẩu của hung thủ, bây giờ hấn đã chết lại không tìm được vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" cho nên việc "Ngũ lão lệnh tiễn" bị Kim Húc lấy cắp, bốn hội khó mà chấp nhận.

Nhạc Hạc:

- Vậy là sao?

Độc nhãn thần tăng:

- Có nghĩa là, việc người kể rằng mười năm trước đây lệnh đường đã nhận được vuông "Ngũ lão lệnh tiễn" từ chính tay của Ngũ lão bốn hội không thể tin được.

Nhạc Hạc lạnh lùng:

- Vậy sao?

Độc nhãn thần tăng:

- Còn nữa, lúc trước bốn hội có ủy thác Mai lão phu nhân làm ra năm mươi vuông "Ngũ lão lệnh tiễn". Từ trước đến giờ tổng cộng đã sử dụng hết hai mươi bảy vuông, bốn hội hiện giờ còn cất giữ hai mươi ba vuông, việc này có sổ sách để làm bằng.

Nói đến đây lão lấy ra một chiếc hộp gỗ mở hộp ra:

- Hai mươi ba vương "Ngũ lão lĩnh tiền" còn lại ở đây, người qua đây xem cho rõ.

Nhạc Hạc lắc đầu:

- Không cần, ta không phải Mai lão phu nhân, không thể phân biệt được thật hay giả.

Cảnh Huệ Khanh:

- Còn một điều cần nhắc ở đây, bọn ta có đến thành Trường An để tìm Mai lão phu nhân nhưng Mai lão phu nhân lại chết trước vài hôm, lúc bọn ta đến thành Trường An, một cái chết thật đúng lúc !

Độc nhãn thần tăng:

- Người nghĩ rằng Mai lão phu nhân cũng chết dưới tay hung thủ?

Cảnh Huệ Khanh:

- Đúng vậy !

Độc nhãn thần tăng:

- Bốn hội xử án không thể dựa vào sự suy đoán, phải có chứng cứ rõ ràng.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

- Được, nếu thần tăng cho rằng tất cả đều phải có chứng cứ, ta muốn biết hôm nay Ngũ lão hội dựa vào chứng cứ gì để phán xử và buộc bọn ta vào tội chết ?

Độc nhãn thần tăng nghiêm nghị:

- Bây giờ đến lượt hai người khai rằng chính mắt người nhìn thấy Ngũ lão đã sát hại Nhạc đại hiệp tại quỹ bảo đúng không?

Cảnh Huệ Khanh gật đầu:

- Không sai !

Độc nhãn thần tăng:

- Sau đó lại theo dõi bọn họ xuống núi, đúng không?

Cảnh Huệ Khanh:

- Theo dõi tận đến Hàn Châu nhìn thấy họ chia tay ở đó, sau đó ta lại tiếp tục theo dõi Tam Xích Phán Mâu Thiết Sơn cho đến khi hấn về tới Bạch Hạc sơn trang, nhìn thấy hấn đi vào sơn trang mới thôi.

Độc nhãn thần tăng:

- Có kẻ khác nhìn thấy không?

Cảnh Huệ Khanh:

- Thần tăng nói kẻ khác là muốn chỉ ai?

Độc nhãn thần tăng:

- Kẻ nào đó mà người quen biết.

Cảnh Huệ Khanh:

- Không có !

Độc nhãn thần tăng:

- Vậy thì bản tăng xin nói cho người biết một quy tắc thẩm án của bổn hội, bổn hội chỉ tiếp nhận sự chỉ chứng của nhân chứng, không chấp nhận sự chỉ chứng của kẻ bị tình nghi, có nghĩa là người là một trong hai kẻ bị tình nghi trong vụ án sát hại Ngũ lão, nên lời khai của người không được bổn hội xem là lời khai của nhân chứng, cũng có nghĩa là việc người khai rằng đã theo dõi Ngũ lão hạ sơn, bổn hội không thể tin được.

Cảnh Huệ Khanh cười lạnh lùng:

- Hừ ! Như vậy thì người nên nhanh chóng phán xử tội trạng của bọn ta cho xong việc còn hỏi tới hỏi lui làm gì ?

Độc nhãn thần tăng:

- Vì muốn để cho mọi người ở đây hiểu rõ sự thật, bản tăng không thể không hỏi rõ ràng các tình tiết trong vụ án.

Nhạc Hạc:

- Thần tăng có thể nghe ta nói một lời hay không?

Độc nhãn thần tăng:

- Cứ nói !

Nhạc Hạc:

- Ta vì muốn báo thù cho cha quả có ý định sát hại Ngũ lão nhưng tất cả đều là ý của ta, không liên quan gì đến vị Cảnh cô nương này, nàng không phải là kẻ đồng mưu.

Độc nhãn thần tăng:

- Nàng vẫn ở bên người suốt vụ án xảy ra tại quý bảo, lại giúp người phá hoại cây cầu treo, như vậy mà không phải là kẻ đồng mưu à ?

Nhạc Hạc:

- Nàng chỉ hứa giúp ta phá hoại cây cầu treo, ngoài ra không còn làm việc gì khác, ta nguyện gánh lấy tất cả trách nhiệm, không hề liên quan đến nàng.

Độc nhãn thần tăng:

- Liên quan hay không, hạ hồi phân giải, bây giờ bản tăng hỏi thêm người một việc, người có mạo danh của lệnh sư phát thiệp mời Ngũ lão đến quý bảo hay không?

Nhạc Hạc:

- Có!

Độc nhãn thần tăng:

- Sau đó người dụ Ngũ lão vào trong phòng khách của quý bảo rồi nhấn nút đóng cánh cửa khác nhất Ngũ lão lại có đúng không?

Nhạc Hạc:

- Đúng !

Độc nhãn thần tăng:

- Sau đó người lại dùng xương cốt của lệnh tôn và thuật phúc ngữ của người giả làm hồn ma của lệnh tôn xuất hiện cưỡng ép Ngũ lão nói rõ nguyên nhân sát hại lệnh tôn cách đây mười năm, đúng không?

Nhạc Hạc:

- Đúng!

Độc nhãn thần tăng:

- Ngũ lão có nhận tội hay không?

Nhạc Hạc:

- Không có !

Độc nhãn thần tăng:

- Rồi sau đó ?

Nhạc Hạc:

- Sau đó ta giả vờ bị hồn ma của sư phụ nhiếp ra bằng cánh cửa kín đi ra khỏi phòng khách.

Độc nhãn thần tăng:

- Tại sao người lại ra ngoài?

Nhạc Hạc:

- Vì ta phát hiện rất nhiều nghi vấn, cảm thấy Ngũ lão hình như không phải là hung thủ đã sát hại tiên phụ, cho nên không dám lập tức hạ thủ, mà ra ngoài để nghiên cứu đối sách với Cảnh cô nương.

Độc nhãn thần tăng:

- Rồi sau đó ?

Nhạc Hạc:

- Sau khi nghiên cứu với Cảnh cô nương, ta quyết định hãy nghe Ngũ lão đang bàn luận việc gì trong phòng khách trước đã, nên đi lên trên lầu, mở một tấm ván lên, dưới tấm ván có một lỗ tròn nhỏ, từ lỗ tròn nhỏ đó có thể quan sát tình hình trong phòng khách, nhưng lúc bọn ta nhìn vào đó lại phát hiện ngọn đèn dầu trong phòng khách đã tắt và không nghe thấy một âm thanh nào của Ngũ lão, ta cảm thấy khả nghi, liền thấp sáng một ngọn đèn khác, cột vào sợi dây từ lỗ tròn nhỏ thả xuống phòng khách mới phát hiện Ngũ lão đã chết tự bao giờ, ta liền trở vào phòng khách thì phát hiện loại ám khí này trong mình Ngũ lão...

Hắn lấy từ trong mình ra "Thất bộ đoạn hồn châm" nói tiếp:

- Đây là Thất bộ đoạn hồn châm đã được tẩm độc, Ngũ lão đã bị loại ám khí này giết chết.

Độc nhãn thần tăng:

- Loại ám khí này không có gì đặc biệt, mọi người đều có thể sử dụng.

Nhạc Hạc:

- Đúng, mọi người đều có thể sử dụng ám khí này, nhưng ta muốn thần tăng nên lưu ý một điều, Ngũ lão đã bị ta giam cầm trong phòng khách, gian phòng khách đó rất kiên cố, Ngũ lão không thể nào thoát ra trong tình hình đó, ta đâu cần sử dụng loại ám khí này để sát hại họ.

Độc nhãn thần tăng hỏi:

- Người định sát hại họ bằng thủ đoạn gì ?

Nhạc Hạc:

- Ta dự định sau khi họ thừa nhận đã sát hại gia phụ sẽ phóng hỏa đốt chết họ !

Độc nhãn thần tăng lạnh lùng:

- Phóng hỏa bằng cách nào?

Nhạc Hạc:

- Ta dự định đổ dầu vào trong phòng khách, rồi phóng hỏa, lấy răng trả răng, lấy máu trả máu ?

Độc nhân thần tăng:

- Đây chỉ là lời biện hộ của người, bốn hội không thể nào dựa vào những lời khai của người và mũi thất bộ đoạn hồn châm đó thì tin rằng người không phải là hung thủ sát nhân.

Nhạc Hạc:

- Hừ, nếu thần tăng đã cho rằng ta chắc chắn là hung thủ sát nhân thì không cần hỏi nhiều nữa.

Độc nhân thần tăng:

- Bần tăng còn phải hỏi người vài vấn đề nữa, người nói rằng sau khi phát hiện Ngũ lão bị sát hại liền tìm kiếm hung thủ khắp quỷ bảo đúng không?

Nhạc Hạc:

- Đúng, nhưng tìm không thấy.

Độc nhân thần tăng:

- Rồi sau đó ?

Nhạc Hạc:

- Sau đó bọn ta nghĩ rằng hung thủ có thể đã lợi dụng sợi dây của bọn ta chuẩn bị để xuống núi, liền đến chỗ cất giấu sợi dây để xem xét quả nhiên hung thủ đã lấy mất sợi dây và trốn xuống núi.

Độc nhân thần tăng:

- Nói tiếp !

Nhạc Hạc:

- Hung thủ vì muốn không cho bọn ta xuống núi nên cắm một thanh đao ở vách núi, sau khi hấn trượt xuống núi xong, chỉ cần kéo sợi dây vào sát miệng đao thì sợi dây sẽ đứt đoạn.

Độc nhân thần tăng:

- Người khai rằng hấn có để chữ trên vách núi ?

Nhạc Hạc:

- Đúng! Chữ hấn đề là:

"Cảnh Huệ Khanh cảm ơn nàng đã chuẩn bị sợi dây cho ta, chúc nàng sống lâu trăm tuổi trên đỉnh núi này."

Độc nhãn thần tăng gật đầu, trầm giọng:

- Truyền Huệ Không hòa thượng và bốn người cùng đi vào phòng phán xử.

Một tên chấp hành võ sĩ đứng trước cửa phòng lập lại:

- Truyền Huệ Không hòa thượng và bốn người cũng đi vào phòng phán xử.

Dứt lời, có năm người nối tiếp nhau vào phòng. Năm người này tuổi tác đều dưới bốn mươi, một người là Thiếu Lâm hòa thượng, một người là Võ Đang đạo sĩ một người là Thanh Liên ni cô còn hai người kia là tục gia, chắc là môn nhân của Phái Huỳnh Sơn và phái Bạch Hạc.

Năm người nọ đến trước chiếc bàn dài đồng loạt thi lễ với năm vị phó hội chủ rồi đứng im tại chỗ.

Độc nhãn thần tăng nở một nụ cười nhìn thẳng vào Nhạc Hạc:

- Nhạc Hạc ! Người yêu cầu bốn hội phái người đến quý bảo kiểm chứng việc hung thủ đề chữ trên vách núi, đúng không?

Nhạc Hạc gật đầu:

- Đúng.

Độc nhãn thần tăng chỉ năm người đang đứng:

- Năm người này là chấp hành võ sĩ của bốn hội phụng mạng đến đó để kiểm chứng, họ mới trở về ngày hôm qua.

Nhạc Hạc:

- Kết quả ra sao?

Độc nhãn thần tăng quay sang Thiếu Lâm hòa thượng:

- Huệ Không, người hãy kể lại tình hình kiểm chứng ở quý bảo.

Huệ Không hòa thượng chấp tay:

- Bọn tiểu tăng năm người phụng mạng đến Bắc Nhạn Đãng Sơn, tôn theo chỉ thị mua vài trăm cây đinh sắt, ngày hôm sau bắt đầu trèo lên đỉnh núi, bọn tiểu tăng vừa leo trèo vừa đóng đinh sắt vào vách núi, phải hơn năm ngày mới lên tới đỉnh núi, sau khi

nghỉ ngơi giây lát bọn tiểu tăng liền tìm kiếm chỗ đề chữ của tên hung thủ nhưng tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy, cũng không phát hiện thanh đao nào.

Nhạc Hạc biến sắc thất thanh:

- Tại sao lại như vậy?

Huệ Không hòa thượng:

- Tiểu tăng có tìm lại một lần nữa vẫn không phát hiện gì cả.

Nhạc Hạc xúc động:

- Không thể nào!

Huệ Không hòa thượng chấp tay:

- A Di Đà Phật, tiểu tăng có nói dối câu nào sẽ bị Phật tổ đánh vào thập bát tầng địa ngục.

Nhạc Hạc:

- Chắc chắn sau đó hung thủ lại lên đỉnh núi xóa đi chữ đề trên vách đứng và lấy đi thanh đao !

Huệ Không hòa thượng:

- Lúc đó tiểu tăng cũng nghĩ đến điều này nhưng sau đó lại nghĩ rằng không thể nào, vì đỉnh núi đó bốn bề đều là vách đứng và cao hơn ba trăm trượng, bất cứ ai có khinh công giỏi đến đâu chẳng nữa cũng không thể lên đó được, muốn lên đó, chỉ còn cách như bọn tiểu tăng, đóng từng cây đinh một cho nên bọn tiểu tăng đã quan sát tỉ mỉ, không hề phát hiện có cây đinh sắt hay lỗ đinh nào trên vách đứng.

Nhạc Hạc:

- Như vậy, còn một khả năng cuối cùng, thanh đao cắm vào vách đứng đã bị gió thổi rớt, còn chữ trên vách đứng thì bị mưa xóa đi.

Huệ Không hòa thượng:

- Thanh đao ghim vào vách đứng đâu để gì bị gió thổi rớt.

Nhạc Hạc:

- Ta không thể hiểu được thanh đao và chữ đề trên vách đứng lại vô cớ biến mất.

Huệ Không hòa thượng:

- Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, Nhạc thí chủ dám làm sao không dám chịu.

Nhạc Hạc:

- Quả thật ta có ý định sát hại Ngũ lão, nhưng Ngũ lão không phải chết dưới tay ta, bây giờ muốn ta phải thừa nhận cái gì ?

Huệ Không hòa thượng:

- Lúc nãy Nhạc thí chủ có khai rằng có dự định phóng hỏa thiêu chết Ngũ lão có phải không?

Nhạc Hạc gật đầu:

- Đúng.

Huệ Không hòa thượng:

- Như vậy Nhạc thí chủ đã làm được theo ý nguyện rồi.

Nhạc Hạc:

- Các người có vào trong phòng khách ở quý bảo không?

Huệ Không hòa thượng:

- Đã vào rồi.

Nhạc Hạc:

- Như vậy các người phải biết được Ngũ lão đâu phải chết vì hỏa thiêu !

Huệ Không hòa thượng:

- Không, đúng là Ngũ lão chết vì hỏa thiêu.

Nhạc Hạc kinh ngạc:

- Người nói sao?

Huệ Không hòa thượng trầm giọng từ tốn:

- Lúc bọn tiểu tăng vào trong phòng khách chỉ thấy sáu cái xác bị cháy đen, trong đó có một cái xác bị tan rã, hình như không phải là xác của Ngũ lão !

Nhạc Hạc càng kinh ngạc hơn:

- Không lẽ xác của Ngũ lão bị người khác thiêu đốt?

Huệ Không hòa thượng liền gật đầu nói:

- Đúng, tiểu tăng đã đem hài cốt của Ngũ lão về đây. Nhạc thí chủ có cần xem qua hay không ?

Nhạc Hạc lắc đầu thất thanh:

- Đó là âm mưu của hung thủ ! Nhất định là âm mưu của hung thủ...

Độc nhãn thần tăng lạnh lùng:

- Nhưng hung thủ đi lên đỉnh núi bằng cách nào ?

Nhạc Hạc:

- Hấn nhứt định có cách!

Độc nhãn thần tăng vẫy tay ra lệnh cho bọn Huệ Không hòa thượng:

- Các người có thể lui ra.

Năm người liền thi lễ rồi lui ra.

Độc nhãn thần tăng:

- Nhạc Hạc, người có thể đưa ra chứng cứ gì để chứng minh người không phải là hung thủ?

Nhạc Hạc:

- Những chứng cứ mà thần tăng đòi hỏi, ta không có.

Độc nhãn thần tăng:

- Việc này quan hệ đến sự sống còn của người, người nên suy nghĩ cho kỹ xem có chứng cứ gì có thể chứng minh người vô can.

Nhạc Hạc:

- Những chứng cứ mà ta đưa ra, thần tăng đều không chấp nhận còn đòi hỏi chứng cứ gì nữa ?

Độc nhãn thần tăng:

- Như vậy cuộc phán xử kết thúc.

Dứt lời lão ngồi xuống.

Phán xử kết thúc, tiếp theo là xử tội, năm vị Phó hội chủ bắt đầu bàn bạc với nhau.

Lúc này Thổ địa công Phòng Vũ đứng dậy, nói với năm vị phó hội chủ:

- Xin hỏi năm vị trước khi xử tội, lão có thể nói vài lời hay không?

Độc nhãn thần tăng:

- Phòng thí chủ hãy nói.

Thổ địa công Phòng Vũ đưa tay chỉ Nhạc Hạc:

- Lão với thân phụ và sư phụ lão đệ này đều không có giao tình thâm hậu, không cần xin tội cho hấn, nhưng theo sự quan sát của lão, vị Nhạc lão đệ này không thể nào là hung thủ đã giết hại Ngũ lão.

Độc nhãn thần tăng:

- Nhưng phải có chứng cứ mới được.

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Có nhiều khi suy luận theo tình lý cũng có thể xem như một chứng cứ.

Độc nhãn thần tăng:

- Nghĩa là sao?

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Kiếm Quân Tử Nhạc Nhất Thực cách đây mười năm bị năm kẻ gian mạo danh Ngũ lão sát hại, là một sự thật rõ ràng, vì Nhạc lão đệ này vì không hiểu sự thật nên định sát hại Ngũ lão để báo thù cha mà hấn đã thừa nhận mạo dụng danh tánh của sư phụ hấn để dụ Ngũ lão đến quỷ bảo, theo thường tình, nếu hấn đã sát hại Ngũ lão thì không có lý do gì phủ nhận.

Độc nhãn thần tăng:

- Suy luận của Phòng lão thí chủ không phải là không có lý, nhưng bốn hội không thể vì sự suy luận đó mà tha cho hấn.

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Lão xin nói thêm một điều nữa, mong năm vị bình tĩnh suy xét, vị Nhạc lão đệ này bảo rằng hung thủ có để chữ trên vách núi và để lại một thanh đao và yêu cầu quý hội phái người đến kiểm chứng. Nếu hấn nói như vậy để mong thoát tội thì trước đó hấn có thể tự đề chữ trên vách đứng và để lại một thanh đao, nhưng nên vách đứng lại không có đề chữ và không thấy thanh đao, nếu hấn biết rõ trên vách đứng không hề có đề chữ và cũng không có thanh đao thì đâu dám đặt ra yêu cầu đó, hành động đó có khác gì không đánh mà tự khai ? Cho nên có thể quả quyết rằng lúc trước hung thủ thật sự đã đề chữ và để lại thanh đao trên vách đứng, và sau này nghĩ rằng những thứ đó có thể chứng minh cho Nhạc lão đệ là kẻ vô tội nên lại lên đó tẩy xóa những vết tích.

Độc nhãn thần tăng:

- Nhưng cầu treo đã đứt, trên vách đứng lại không phát hiện dấu vết gì hung thủ trở lại đỉnh núi bằng cách nào?

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Thần tăng đã từng đến quở bảo chưa?

Độc nhân thần tăng:

- Chưa !

Thổ địa công Phòng Vũ lại quay sang Thiên Hạc đạo nhân Lãnh Diện Quan Âm, Cửu Long lão nhân và Tam Bạch tiên sinh:

- Trong bốn vị, có vị nào từng đến quở bảo?

Cửu Long lão nhân:

- Vào ngày khánh thành của quở bảo, theo lời mời của Thần quyền Đặng Thịnh Long lão có đến để chúc mừng, việc này đã cách nay lâu lắm rồi.

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Về hình dáng của cây cầu treo, các hạ vẫn còn nhớ chứ?

Cửu Long lão nhân:

- Phòng huynh muốn nói...

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Chiều dài của cây cầu ?

Cửu Long lão nhân:

- Dài khoảng ba mươi trượng.

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Nếu bảo các hạ ném một vật nặng khoảng vài cân từ bên đây cầu sang đỉnh núi bên kia các hạ có làm được không?

Cửu Long lão nhân:

- Việc đó không khó.

Thổ địa công Phòng Vũ cười:

- Nếu như vậy thì muốn lên đỉnh núi đó cũng không khó, chỉ cần chuẩn bị một sợi dây dài hơn ba mươi trượng, một đầu cột vào một móc sắt thì đủ rồi.

Cửu Long lão nhân:

- Ý của Phòng huynh là ném móc sắt sang đỉnh núi bên kia để nó móc vào một thân cây hoặc tảng đá nào đó, thì có thể đu theo sợi dây và leo lên đỉnh núi.

Thổ địa công Phòng Vũ gật đầu:

- Đúng vậy !

Cửu Long lão nhân gật đầu:

- Không sai, đó là cách nhanh gọn nhất để lên đỉnh núi.

Thổ địa công Phòng Vũ quay sang Độc nhãn thần tăng:

- Thần tăng nghĩ sao?

Độc nhãn thần tăng lạnh lùng:

- Đây cũng chỉ là một suy luận, mà không phải chứng cứ !

Thổ địa công Phòng Vũ:

- Không sai, đây chỉ là một suy luận nhưng đâu phải hoàn toàn không có khả năng?

